

ПРОДОВЖУЄТЬСЯ ЗВИШКА ЦІН НА СТАЛЬ

ВЖЕ 8 СТАЛЕВИХ КОРПОРАЦІЙ, ЯКІ ПРОДУКУЮТЬ ПОЛОВИНУ СТАЛІ В ЗДА, ЗВІЛЬШИЛИ ЦІНУ НА СТАЛЬ

Нью-Йорк. — 16-го квітня далішні сталеварні повідомили про збільшення ціни на сталь, і аналіст цього вже половини сталевих продукцій продаватимуть 8 сталевих корпорацій за збільшеною ціною. Цього року сталеві фірми збільшують ціну таким способом, що уряд не може скористатися протиставленням закону. Кожна фірма повідомляє, що вона збільшує ціну тільки на деякі роди випрокованого сталі, і що це збільшення є різне від інших фірм. І так 16-го квітня повідомляла про збільшення ціни на сталь найбільша фірма Сталева Корпорація ЗДА. Її збільшення становить по \$4.85 від тонни, отже менше, як в інших фірмах, які збільшили ціну на сталь. Це збільшення ціни фактично зламало ціну стабільності ціни на сталь, яка існувала від 1958-го року, і яку урядові виступати в минулому році, коли Президент гостро був виступив проти повідомлення про подорожчання сталі. Минулого року по боці уряду стояла мала сталевая корпорація "Лінден", яка зламала була спільний фронт сталеварів і не підносила ціну. 16-го квітня ця Корпорація повідомляла про те, що "незадовільний прибуток змушує її збільшити ціну на деякі сталеві вироби". Того самого дня повідомили про подорожчання ціни на сталь такі фірми: Сталева Корпорація Дюваль, Лорен, яка є четвертою щодо величини продукції, і Сталева Корпорація Аріано, яка є шостою щодо величини. Перша фірма збільшує ціну на \$5.34 від тонни, а друга — на \$4.50 до 7 від тонни, залежно від роду товару. Поки що це не відповідала друга щодо величини продукції.

Передбачають наради президента Кеннеді і французького президента де Голля

Париж. — Членські держави Атлантичного Союзу (НАТО) прийшли до переконання, що повна ліквідація дисонансів у НАТО, які виникли внаслідок антибританських і антиамериканських виступів през. де Голля, можлива тільки в безпосередній зустрічі двох президентів, — твердять американські кореспонденти в Парижі. Тому заходні дипломати заохочували, щоб довести до такої зустрічі, що проте не є речічю легкого. Запланована на літо цього року подорож през. Кеннеді до Заходу. Європа не брала на увазі Парижу, лише Рим, Бонн і Берлін, і французький президент де Голь — пишуть — образився би, як би відвідини Кеннеді були "дочепелні" до попереднього плану, в якому вони не фігурували. Але й поза престижним моментом — діловий момент той, що тут мало однієї-двох розмов для з'ясування і вирішення розбіжностей. Річ іде про такі давні справи — проблема європейської "третьої сили", проблема атомової зброї для держав НАТО та самостійної атомової зброї Франції, питання цілої післявоєнної політичної системи Заходу та його лідерства, врешті економічні взаємини

В УКРАЇНСЬКІЙ ССР ЗАПОЧАТКОВАНО НОВИЙ ПОГРОМ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ

ПІДГОРНІЙ І СКАБА ГРОМЛЯТЬ МОЛОДИХ ПОЕТІВ ЗА ТЕ, ЩО ІХ ТВОРАМИ ІСКАВЛЯЄТЬСЯ УКРАЇНЦІ У ВІЛЬНОМУ СВІТІ

Київ. — В дні 8 і 9-го квітня цього року тут у сесійній залі Верховного Совету УССР відбулася скликана Центральним Комітетом КП України нарада партійних ідеологічних робітників з представниками творчої інтелігенції, у якій взяло участь понад 1000 осіб, головним чином письменників, мистців, композиторів, театральних та кінових діячів, журналістів і інших. Під час цієї наради, що відбулася у зв'язку з такою ж беззастовничою нарадою керівників совєтської компартії з діячами культури у Москві, з головними доповідями виступили перший секретар ЦК КПУ М. Підгоровий і секретар цього ж ЦК для ідеологічних справ А. Скаба. Своєю промовою започаткував Підгоровий ревеліації про дійсню ситуацію західними імперіалістами "диверсію на ідеологічному фронті", на яку видаються "мільярди доларів" і головним завданням якої посягає... ідеї "абстрактного", "абсолютного" свободи, "проблеми батьків і дітей", "безпартійності у творчості" і т. ін., в душах "політично незрілих" людей в ССР. Велику турботу висловив Підгоровий з приводу того, що й на Україні окремі літератори, художники, композитори "ліпили під вплив буржуазної пропаганди" і почали виступати "з ідейно сумнівними плутаними творами". Особливо незадоволення Підгоровий виявив з приводу опублікування у мюнхенському емігрантському видавництві "Сучасність" антології нової поезії на Україні п. н. "Поети Чумацького шляху" із передмовою Богдана Крайця п. н. "Вісник Релігії і Голіції". "Недавню українську буржуазно-націоналістичну контрреволюційну роботу доводимо — нарікав він — зчинили лемет з-приводу творів Драча, Вінграновського, Любича та деяких інших письменників, опублікували окремі їх твори у своїх журналах, навіть видали книжки віршів з відповіддю, звичайно на свою користь, передмовою". В дальшому, як виходить із тексту надрукованої в київських газетах "за скороченою стенограмою" промови Підгорового, він атакував не тільки молодих поетів Драча і Вінграновського за "абстрактнізм", "несамостійність", "суперечливість", але також Сава Голованівського за його "ідею, істину дорожче" і за деякі виступи в пресі, професора Київського політехнічного інституту Файнмана за оборону абстрактізму, архітектора Суммаря, який пропагував формалізм і наслідував абстрактізму, російськомовного письменника і члена спілки письменників України Віктора Некрасова за його позитивні слогани про подорож до Європи і ЗДА і за те, що він не хоче засудити своїх помилок. Тих же самих збільшували літераторів і мистців громив у своїй доповіді також А. Скаба, який додав до Івана Драча і Миколи Вінграновського ще Ліну Костенко і який засудив за "невиправдану ставлення" до творчості молодих літераторів навіть київську "Літературну Україну". Весілі за Підгоровим і Скабою виступали на київській нараді також представники збільшували старших літераторів і мистців, такі як О. Гончар, А. Малишко, В. Касіянін та інші, які нарікали на "формалістичне штукатурство" і "ідейну плутанину" у творчості молодих і деяких старших письменників і мистців і також вимагали рішучої боротьби з порушниками принципу партійності в літературі та мистецтві.

ПІВДЕННИЙ В'ЄТНАМ ПРОПОНУЄ АМНЕСТІЮ КОМУНІСТИЧНИМ ПАРТИЗАНАМ

Сайгон. — Президент Південного В'єтнаму Нго Дінг Дієм проголосив в минулий вівторок 16 ц. м. заклик до комуністичних партизанів так званого руху В'єтконг, щоб вони склали зброю і вернулися до нормального спокійного життя, при чому Нго Дінг Дієм обіцяв їм помилування, можливість пожити з родинами, фінансову допомогу та працю. Нго Дінг Дієм заповів започаткування кампанії під гаслом "відкрити рамені" з ціллю переманити на урядовий бік комуністичних партизанів, які користуючись всебічною допомогою від комуністичного Північного В'єтнаму, тримають південно-азійську країну вже фактично сюрій рік у стані громадянської війни й хаосу. В'єтнам, який був однією з трьох країн, що становили французьку колонію Індокитай, дістав повну суверенність на Женевській конференції 21 липня 1954, з одностороннім поділом на північну комуністичну частину з столицею Ханой і південну вільну з столицею Сайгон. Південний В'єтнам займає територію 65,000 кв. миль з 16 мільйонами населення. Від 1961 року, відколи комуністична партія прозала повним комунізаційним Південного В'єтнаму, збільшилась американська військова допомога тій країні, проте американці все ще служать там тільки як інструктори.

Внесено законопроект про організацію Внутрішнього Корпусу Миру

Вашингтон. — Президент Кеннеді вніс до Конгресу законопроект про організацію Внутрішнього Корпусу Миру, який урядово має називатися "Крайовий Корпус Служби". В першому році існування цього Корпусу мало б становити 1000 чоловік, а в дальших роках воно могло б збільшитися до 5,000. Воджет в першому році мав би становити — \$5,000,000. В загальному цей Внутрішній Корпус Миру організований буде на візі Закордонного Корпусу Миру, який тепер має більше як 4,000 добровольців в службі або у вишколі. Давніше сподівалися, що закон про

СССР вимагає проголошення Африки безатомовим континентом

Москва. — Московська "Правда" принесла в минулий понеділок 15 ц. м. з нагоди Африканського Дня Свободи на передовому місці велику статтю-заклик у справі проголошення Африки континентом "вільним від атомової зброї". Головне вістря цієї статті звертається проти Франції у зв'язку з її атомовими експериментами, проведеними на Сагарі. Західні чинники відразу окреслили той новий совєтський маневр, як пропагандистський засіб для приєднання до симпатій африканських народів, які вбачають у французьких атомних детонаціях на території Африки порушення її суверенних прав. Ці останні московські залицяння до африканських країн стоять у зв'язку з цілою низкою совєтських моральних і політичних поразок на африканському терені. На конференції африканських країн в Танганізі в лютому ц. р. комуністичні впливи в деяких африканських країнах виявилися сильнішими за совєтські. В Іраку, Сирії, Алжирі, Об'єднаній Арабській Республіці, Марокко, Тунісі заборонено комуністичну партію. В Гвінеї і Габі, що були найвільнішими й найбільш "співсучасними" африканськими країнами, позначилося розчарування совєтською економічною і технічною допомогою, бо більшість отримуваних совєтських товарів виявилися поганими. В Конго Совєти програли в цілій лінії. Тому Совєтський Союз, кочуючи різні гіркі пігульки, намагається поправити свої відносини з Африкою посиленою пропагандою в її акцію.

Ергард і Шредер — кандидати на нового канцлера Західної Німеччини

Вонн. — Лідер керівної західно-німецької партії Християнсько-демократичної в парламенті, Гайнріх фон Брентано, повідомив старого канцлера Конрада Аденауера у місці його відпочинку в Каденбелі в Італії, що партія бажає собі, щоб наступником Аденауера на становищі канцлера став віце-канцлер і міністер народного господарства, д-р Людвіг Ергард. Після того, як запитали за думку в цій справі 11-х прем'єрів німецьких країн, що становлять Німецьку Федеративну Республіку, 10 з них заявили за Ергардом, а тільки один, і то з Надрейн-Палатинату, з відкіль походить Аденауер, проти Ергарда. Проте всі західно-німецькі політики стоять на становищі, що вибір нового канцлера повинен відбутися за згодою із самим Аденауером. Тим часом Аденауер з старим і впертим антагоністом Людвігом Ергардом. Він підтримує кандидатуру міністра закордонних справ д-ра Гергарда Шредера. Раніше Аденауер закликав публічно Ергарда до "брак політичних кваліфікацій", а тепер закликає йому надто велике пов'язання з важким проміслом в Руурні. Західно-німецька публічна думка хвилюється цією закулісною боротьбою за становище канцлера. Аденауер, який має 86 літ, обидва був зрештою цієї вчашої осені, але не відомо, чи дотримас обіцянки.

Президент відклав державну візиту до Італії на 1964-й рік

Палм-Біч, Флоридя. — Пресовий секретар Білого Дому П'єр Салінгер повідомив 16-го квітня, що президент Кеннеді відкладе свою державну візиту, заплановану на червень цього року, на 1964-й рік, коли він зможе відвідати Італійського президента разом із дружиною. Дружина Президента цього року не могла б відбутися подорож до Італії тому, що вона сподівалась третьої дитини в серпні ц. р. Але президент Кеннеді в червні ц. р. поїде до Італії та буде конферувати з Італійським президентом. Буде це так звана "робоча візита". Італійський уряд погодився на вашингтонську пропозицію відкласти візиту на найближчий рік. П'єр Салінгер відмовився потвердити візиту про те, що Президент відвідає також Ірландію. Він сказав, що поки що в плані з візиту до Італії та до Західної Німеччини. Поки що не повідомлено про дату цієї подорожі, але гадають, що вона відбудеться між 20 і 28-м червня. З Білого Дому повідомляють, що всі урядові прийняття відбуватимуться згідно з планом; пані Кеннеді заступатимуть дружини високих Президентів помічників.

У Вашингтоні відбувається конференція міністрів охорони здоров'я латинських держав

Вашингтон. — Тут відбувається конференція міністрів охорони здоров'я всіх латинських американських держав крім Куби, які мають виготовити план боротьби проти різних неуг, головним чином проти малярії, як запропоновано в Чартері Союзу для Поступу в Пунта дель Есте в Уругвай 17-го серпня 1961-го року. Згідно з тим проєктом впровадженні всіх років мали б збільшити пересічну довготу життя на 5 років. До 1970-го року мали б ліквідувати деякі неуги, головним чином малярію. Президент Кеннеді має в п'ятницю прийняти делегатів в Білому Домі. Головною ціллю цієї конференції буде заплянувати каналізацію міських районів та подбати про здорову воду. Міжамериканський Банк Розвитку призначив на цю ціль \$157 мільйонів, а самі американські держави мали б видати на каналізацію і водопроводи таку суму. Головний секретар Організації Американських Держав д-р Хосе А. Мора у вступній промові нарікав на те, що з великою нестачею вишколених санітарних і технічних робітників, потрібних до здорової діяльності.

Конго консолідує внутрішні відносини; продовжує спір з ССРСР

Леопольдівля. Конголійський президент Жозеф Касавубу і прем'єр Сиріля Адуля, обидва прохадійної орієнтації, переводять реорганізацію уряду, втягаючи туди представників опозиційних до цього часу партій і "збунтованих" провінцій. Таким чином уряд Сиріля Адуля, що його віддавна старались підмінувати комуністичні інтриги, скріпився і матиме ширшу парламентарну базу. Також на терені провінції Катанга, яка довгий час своїм самостійними тенденціями була найважчою проблемою Конго, настало значне покращання відносин. Бо центральний конголійський уряд позбувся з автономного уряду позбавлених фактивних "міністрів" збільшували вороже настроєних

Советський піаніст вибрав свободу

Лондон. — 25-річний совєтський піаніст Володимир Ашкеназе, який їздив по Заході з концертним турне й в останньому часі конфертував в Лондоні, зголосився до британських властей з просябою дозволити йому залишитися в Англії. Британські власті дали дозвіл йому, дружині й дитині. Володимир Ашкеназе, жид, дістав в травні мин. року разом із англієцькою Джем Огдоном першу нагороду в музичному турнірі у Москві, такому самому, як у ньому в 1958 році першу нагороду дістав був американський піаніст Ван Клайбурн. Більшевики дуже чванились Ашкеназем, як одним із найвидатніших совєтських сучасних музик. Ашкеназе говорить плавко по-англійськи і це облегшило йому втечу. Британські власті заявили, що властиво Ашкеназе не потребував призначення йому азилу, бо мешкав в Англії кілька місяців, — коментатори вбачають у тій офіційній заяві бажання злагіднити удар, яким є втеча Ашкеназе для совєтських властей. Вона для них тим прикриша, що в червні минулого року "свободу вибрав" також видатний совєтський балетний Рудольф Нурев, який тепер також живе і працює професійно в Лондоні.

Численні Кастрові агенти прибули на Флориду як кубинські втікачі

Маймі, Флоридя. — З достовірних джерел повідомляють, що в Маймі на Флориді між кубинськими втікачами знаходяться численні Кастрові агенти, які туди прибули як втікачі від режиму Кастро. Деякі з них прибули до ЗДА через інші латинські держави, найголовніше через Мексику, інші приїждять на давні невічепланні візи, а ще інші "втікають від режиму Кастро". Про тих Кастрових агентів звітують кубинські втікачі, які тільки їм виявляють. І так один втікач пізнав в бюрі допомоги втікачам члена Кастрової родини. Той Кастрів агент працював в допомігові комітеті. Згідно з інформаціями з Куби 135 Кастрових агентів, які перейшли вишкільну диверсійної акції і саботажів в Німеччині, були переслані до ЗДА, щоб тут головним чином в Порто Ріко виконували саботажі та весті протиамериканську пропаганду. Ті агенти підбурюють негрівати населення на Флориді проти американського уряду, а також стараються викликати розкодиження між кубинськими втікачами-патріотами, щоб таким чином послаблювати їх акцію проти режиму Кастро.

Погіршилися відносини між кубинською еміграцією та властями ЗДА

Маймі. — В останніх днях значно погіршилися відносини між кубинською політичною еміграцією та американськими властями — повідомляє американська преса. Вашингтонські й кай кореспондент "НІТаймсу" Макс Френкель передбачує повний розрив між Кубинською Революційною Радою та американським Урядом. Голова названої кубинської організації, д-р Хосе Міро Кардона, виступив з гострими закидами проти американських державних властей, закинувши їм злу волю, зламання обіцянок і зміну політики в напрямку угодівства у відношенні до Куби Кастро. Державний Департамент у відповідь оприлюднив широку заяву, заперечуючи ті закиди, але водночас потверджує своє становище проти збройних рейдів та подібних військових дій проти Куби. Уряд бачить-то припинити грошову допомогу кубинській еміграції, що групується біля названої Кубинської Революційної Ради, однак речник Державного Департаменту заперечив газетній вістці, наче б плановано депортувати д-ра Хосе Міро Кардону. З американського боку заявляють, що власті будуть "комунікуватися" з кубинською еміграцією в справах, що стосуються відносини до режиму Фіделя Кастро, але водночас заявили вістка, наче б рішення не приймати в центральних урядах у Вашингтоні кубинських емігрантів. Тим часом совєтські газети заповіли відвідати у Москві Фіделя Кастро, який поїде туди в цьому році на запрошення від Хрущова. Під час тих відвідань Хрущов і Кастро "заміжжюють" своє становище проти збройних рейдів та подібних військових дій проти Куби. Уряд бачить-то припинити

В АМЕРИЦІ

● Минулого року 6 американських видавців віддали були ССРСР, а тепер в рамках культурної війни 6 совєтських видавців віддають ЗДА. Очолу совєтську делегацію Александер П. Рубін, а її членами є Л. І. Багдасарян, І. І. Воронцов, М. Г. Косенко, Е. М. Медведєв і Ф. О. Олейнік.

● В Далласі, Техас, невідомий злочинець вистрелив до колишнього генерал-майора Едмунда А. Вокера і мало що його не вбило. Вудя пройшла через шибку у вікні і летіла попри саму голову генерала, який знайшов у волоссі підпальник після після цього випадку.

● Новоборський посолник Р. Вагнер пропонує новий рісський бюджет, який становить рекордну високу суму 3,093,500,000 дол. В прибутках найбільшу позицію становлять податки від реальностей — 1,211,100,000 дол., або 39 відсотків всіх прибутків; найбільша позиція по боці витрат становлять витрати на шкільництво — 680,500,000 дол. (21.4 відсотка).

У СВІТІ

● Єгипетський президент Гамаль Абдель Насер приїде з кінем цього місяця з відвідинами до подібного, як він "левтраліста" Тита. Після того Насер поїде з відвідинами до Алжирі і Марокко, двох північно-африканських арабських країн, які втримують за Об'єднаною Арабською Республікою (Єгипетом) якнайкращі відносини.

● Французькі і Італійські комуністичні партії просявляють в своїх офіційних органах — "Л'Уніта" і "Л'Уніта" — останню Енциклопедію Палі Івана XXIII "Мир на Землі" не тільки за її заклики до роззброєння та проти атомової зброї, але й за зворот до толеранції і співпраці також з не-комуністами. Комуністичні туди країн вбачають у тому звороті потвердження хрущової концепції про потребу "співіснування". Ватиканський орган "Осерваторе Романо" рішуче заперечив такі тенденції Енциклопедії.

● В Естонії Енциклопедія Палі Івана XXIII "Мир на Землі" матиме той практичний наслідок, що скріпить впливи того лівого крила урядової партії "Фалінгі" та еспанського католицького духовенства, яке віддавна домагається лібералізації режиму та соціально-економічних реформ. — твердять тамтешні закордонні кореспонденти.

СВОБОДА **SVOBODA**
UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, INC. 81-83 Grand St. Jersey City, N.J.
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, INC., 81-83 Grand St. Jersey City, N.J.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1103 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year \$12.00; six months \$6.25; three months \$3.25. — Jersey City & Foreign Rates: One year \$14.00; six months \$7.50; three months \$4.00. For UNA members monthly \$5.
Address: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N.J.

Важні заходи Президентів

Одні з головних керівників кубинської політичної еміграції, голова Кубинської Республіки, колишній прем'єр-д-р Хо-се Міро Кордона, зробив на адресу президента Кеннеді дуже важкі заклики; зламана даною обіцянка щодо проведення активної визвольної політики супроти режиму Фідела Кастра та зміну тієї політики на таку, що веде до «співіснування» з режимом Кастра. Кубинський діалч сформулював свої заклики на 23-ох сторінках машинопису, покликавшись на цілісний нараду у Вілліам Домі, проведену безпосередньо після катастрофічної невдачі з висадом кубинських революціонерів у Синячий затоці у квітні 1961-го року. Президент Кеннеді викликав тоді до Білого Дому лідерів кубинської політичної еміграції і — як тепер твердить д-р Кордона — мав скласти конкретні заяви щодо сучасного режиму Фідела Кастра. Хо-се Міро Кордона виступив із своєю заявою та своїми закликами зараз після того, як американські власті, притягнувши до співпраці бразильські власті з Багамських островів, провели репресії у відношенні до кубинських революціонерів, що організували морські рейди проти кубинських та советських кораблів на Карибському морі, і у відношенні до цивільних лідерів еміграції. Кубинська еміграція, яку запевнювано стільки разів у симпатіях до її визвольної справи, попала в розпучу.

Державний Департамент зреагував на оскарження з боку д-ра Хо-се Кордона втричі у гнівному тоні заявою, в якій закликається кубинському діалчу «вирішити» і «вирішити» події з останнього часу». Державний Департамент слушно твердить, що втілює не можуть диктати Америці її закордонної політики. Але поза запереченням, начебто ЗДА задумують «співіснування» з Кубою Фідела Кастра, нема в отій офіційній заяві Державного Департаменту заперечення заклику кубинського діалчу по суті: що від жовтня мин. року, коли то президент Кеннеді і Хрущов почали компромісно полагодувати спір у зв'язку з советськими ракетами на Кубі, основно змінилася американська політика у користь Кастра. Не він один, а й чимало американських політиків, включно з нью-йоркським губернатором Нелсоном Рокефеллером, піднесли той самий закид. Бож фактом є, що від жовтня минулого року режим Фідела Кастра не став жінким, а скріпився. Фактом є, що на Кубі стоїть кілька десятків советських військ. Доктрина Монро напала у безвість. Декляція із співітуттям кубинської визвольної справи не проявилася ні в якій реальної політичній формі. Хрущов має рацію, борючись проти закидів своїх китайських співпартійців: він урятував режим Фідела Кастра від загибелі. Куба стала моральною советсько-американською базою з «рибальським» портом для советських підлодних човнів, із складами ракет в печерах та засекреченими летючими. Не здійснено навіть загрози репресії проти чужинських кораблів, які торгують з Кубою. Америка, замість стати на становищі, що Советському Союзу нема ніякого діла до внутрішнього ладу на Кубі, сама виправдує несправу й пасивну політику супроти Куби — загрозою з боку СРСР. Не дуже то переконливо звучить і твердження Державного Департаменту, що вимоги кубинських емігрантів доведи б «майже напевне» до війни за Кубу. Сьогодні дійсно треба було б мінімум 6 днів війни, щоб покласти режим Кастра, але тому два роки і ще тому рік ніякої війни не було б. Що ситуація змінилася ще гірше — то це саме й є вива тієї політики ультрабо-режисту супроти комуністів, яка породжує такі прикри заклики угодності.

Паламарчукове крутіство

Відколи на окупований збройно московськими більшовиками Україн створено так звану Українську Радянську Соціалістичну Республіку і особливо з того часу, як що республіку влучено до Советського Союзу, Україна перестала існувати як незалежна й суверенна держава. Усе ж бо правно — конституційне і правно — державне існування Української ССР, зводиться до фікції. Ніяких суверенних прерогатив Україна не тільки у військовій і в зовнішньополітичній діяльності, але також і у внутрішній політиці не посідає. Не має ж бо права Українська ССР не тільки утримувати свою армію і власний дипломатичний апарат, але також не тільки й мати власну валюту, власну пошту і транспортну комунікацію і, навіть, уся її внутрішня політика обмежується тільки «охороною громадського порядку» та й то у підпорядкуванні всеосяжному Міністерству Внутрішніх справ і КГБ.

Советська пропаганда намагастися внаслідок виправдувати стан такої перманентної і повної залежності Української ССР, промовчує при цьому або перекидаючи найсуттєвіші моменти. Чимало зусиль в цьому напрямку проявляють керівники фінансового Міністерства закордонних справ УССР, намагастися вмотивувати в український народ, що він також відіграв деяку роль. Дуже показовою з цього погляду може бути надрукована у безрезультатно числі тижневичного й політичного органу ЦК КПУ «Комуніст України» стаття Луки Паламарчука, т. зв. міністра закордонних справ УССР.

Покликаючись на Леніна, який, мовляв, «допускав при певних умовах відновлення повної самостійності окремих накоматів», значить народних комісарів, як пак міністерств, але рідше підкреслював «необхідність залишити Союз Советських Соціалістичних Республік тільки у відношенні військовому і дипломатичному». Паламарчук пробує доводити, що советський республіканський об'єднання в ССР доводилося, як рідкоправні і суверенні держави, але з рішучею проводить «єдину зовнішню політику». У зв'язку з цим становище Української й інших республік в рамках Советського Союзу Паламарчук визначає дилематичним непереконливим твердженням, що всі вони виступають «як міжнародній арені в особі Союзу ССР, а зовнішньополітичні органи представляють інтереси не тільки Союзу в цілому, але й кожної республіки окремо».

На підтримку своїх голосливих заяв про суверенність Української ССР Паламарчук покликається на рішення Пленуму ЦК ВКП (б) з 1944-го року «Про розширення прав союзних республік в галузі зовнішніх відносин» і на постанову Верховного Совету ССР з цього ж року, що нею «за Україною, як і за всіма іншими республіками, було визнано право вступати в безпосередні відносини з іноземними державами, підписувати з ними угоди, обмінюватися дипломатичними й консульськими представниками».

Покликаючись на це рішення і постанову Паламарчук заперечив усі свої твердження й висновки про суверенність Української ССР і її нібито активну і самостійну роль на міжнародному полі. Зводять всю зовнішню роль й активність УССР до терену Об'єднаних Націй, куди Москва ввела її з тактичних мотивів, Паламарчук не навів ні одного випадку, коли б Українська ССР вступила в безпосередні відносини з якоюсь чужою державою й обмінялася з нею «дипломатичними і консульськими представниками». Не назвав, бо й не міг назвати.

Таким чином, своєю статтею «Україна на міжнародному терені» Паламарчук довів, що раз, що суверенності Українська ССР не має і не матиме, поки вона залишатиметься під окупацією Москви.

ЛЕСТЕР БОВЛЕС ПІРСОН

8-го квітня цього року в Канаді відбулися парламентські вибори. У цих виборах партія не здобула такої більшості, щоб могла сама сформувати уряд. Канадський парламент нараховує 265 послів, Ліберальна партія вибила із більшості 130 голосів, але цього замало для фактичної більшості, яка виносить 133 послів; до того ж коли відняти з урядової партії одного послів на спікерів Палати Репрезентантів, то дійсна більшість мала б виносити 134-ох послів.

Консервативна партія дістала тільки 94 мандати. Партія Соціального Кредиту — 24, а Нова Демократична партія — 17. На основі такого виборчого результату, згідно з парламентарним звичаєм та фактичним станом, новим прем'єром буде проведений Ліберальна партія — Лестер Бовлес Пірсон.

Годі було дотеперішньому прем'єрові консервативної Джанові П. Діфенбейкеру втриматися на тому становищі, бо його партія із 94-ма мандатами, навіть коли б її підтримали дві менші партії, мала б тільки 137 послів.

Важко буде урядувати і Л. Б. Пірсону, бо він залежатиме від тих малих партій, які кожної хвилини зможуть на спілку з консервативними заявляти урядові недовіру і змусити до резингації. Однак малі партії, мабуть, не будуть рватися до виборів, бо день 8-го квітня виявив, що виборці ні підтримали їх так як вони цього сподівалися (соціал-кредитники мали 30 послів, а нові демократи — 19).

Лестер Бовлес Пірсон народився 23-го квітня 1897-го року в Торонті, в родині методистського священика, і про нього пишуть, як про вихованця плебей, але панувало почуття обов'язковості та солідності. Його дід був також священиком. Пірсон жив і в інших містах провінції Онтаріо. Студіював історію в Торонтському університеті і в Оксфорді, в Англії. У Торонті, коли вже був професором європейської історії, одружився зі студенткою Маріон Елстет Муді з Вінніпегу. Він має двох дітей і 8-ох внуків.

Пірсон 26 років присвятив дипломатичній праці і за не відзначений був нагородою Нобеля. Почав він працювати в міністерстві закордонних справ, пізніше був призначений на дипломатичний пост в Лондоні, а в роках 1945-46 був у Вашингтоні амбасадором.

В 1948-му році Бовлес Пірсон був вибраний послом з північної округи провінції Онтаріо і того самого року мав найменшій на міністерстві закордонних справ. На тому пості залишався він до 1957-го року, коли Ліберальна партія прогнала вибори і до влади прийшли консерватисти Діфенбейкера.

Пірсон був головою Ради НАТО в тому часі, коли формувалася та організація, був президентом Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй — 1952-1953 рр., а під час Суецької кризи в 1956-му році відіграв важливу роль у міжнародній політиці. Одночасно був він дійсним керівником канадської закордонної політики.

В 1957-му році Пірсон пе-

ребрал провід Ліберальної партії, яка прогнала вибори, хоч йому пропонували для іншої посади в міжнародних організаціях, що могли б вразі відповісти його уподобанням. Та він вважав, що це — його обов'язок. Тут мусів він перемогти і опозицію своєї жінки...

На становищі партійного провідника довелося Пірсону пережити глибоку душевну кризу, коли в 1958-му році Ліберальна партія здобула тільки 49 мандатів, а консерватисти — 208. Та Пірсон не зневірився, і дочекався часу, коли очолювана ним партія здобула більше число голосів. На цей свій успіх акцентував він тепер тим журналістам і політичним діячам, які відмовлялися йому здібностей бути практичним політиком і називали його «нещасливим лінном» в політиці.

Однак, навіть Пірсону прихильники признають, що ліберальний провідник не зміг промовити на масових зборах, хоч ніхто не може відмовити йому здібностей захоплювати слухачів в малому гурті. Один із його найближчих співробітників сказав, що коли б Пірсон міг сісти і поговорити зокрема з кожним виборцем, то він здобув би загальну перемогу у виборах...

Кажуть, що політичні промови Пірсона подібні до його лекцій, що їх він читав у Торонтському університеті. Коли один з Пірсонівих приятелів запитав його про монотонність його промов у порівнянні з промовами політичних противників, Пірсон відповів: «Я не належу до категорії красномовців. В усякому разі, те, що найбільше мене відраховує — це демагогія. Від початку 30-их років стало ясно, що для того, щоб знизити демократію, демагогія є найкращим засобом».

Незабаром Пірсон матиме нагоду виявити свої здібності практичного політика на пості прем'єра Канади, бо три послів із Партії Соціального Кредиту заповіли, що підтримуватимуть лібералів. Але це буде, як згадувало вище, дуже мала більшість, і новий прем'єр — ліберал муситиме надривувати всі свої сили, щоб втриматися при владі.

ЗРАДА

Поспіша кудись,
Можє утіка...
Очеретом щось
Заросла ріка.

Затягує став
Верболох усок,
Моя б не були
Ми з тобою вдвох.

Пригадай тоді
Під тополлю,
Називав мене
Пастухом, долею.

Зупинилися
Під ліщиною,
Називав мене
Ти дружиною.

Присагаєш любов'ю
Серце радус,
Осколок шумить
За левадою.

Ти пішов, душа
Моя крестська,
З жалю серденько
Розривалося.

Проминуло все,
Аж не віриться,
Темніє спадус,
Нічка сіється.

І вшусь сон,
Щось розвізане
Ведальнячине
Недоказане.

В. ПІНОВА

Д. Кайта

ЖИДИ І МИ

(1)

25-го січня цього року на сторінках дитячої газети «Легальна Хроніка» появилася стаття під загальною назвою «Суддя Кавфман, у все-жидівській судовій розправі, дав широк згідно із звичаєм правом старовинної Польщі». Зміст статті такий:

Місцевий повітовий суддя Натан Кавфман мав вирішити справу — прохання розведення матері, бо хоч вона спирається на чужому й старому жидівському звичаєвому законі, дитина має право жити згідно з цим старим законом. Газета хвалить це рішення, мовляв, що 300 років тому в Польщі було так добрим жидом, як тепер в Америці: суддя жид, адвокати жиди, підсудні жиди, справа жидівська і суддя вирішує її на основі жидівського закону — з-перед 300 років.

Триста років тому, продовжує газета, для жидів у Польщі була «Золота Доба». Вони мали свої школи, свої суди й просперували економічно. Щоправда, вони мусили платити високі податки, але й це не було так страшно, маючи на увазі факт, що жиди самі були «колекторами» тих податків. Але, «все це нагло кінчалося з повстанням Богдана Хмельницького, козака з України... Якщо ви спитасе будь-якого українця, пише «Легальна Хроніка», то він скаже вам, що Богдан Хмельницький був Джорджем Вашингтоном України, великим героєм».

«Польські матері ще й нині страхають своїх дітей не дитячим (Bogey Man), а жахливим Богданом Хмельницьким (dread Bohdan Chmielnicki)», щождо жидів, то для них Хмельницький стоїть майже на рівні з Гаманом, Торквемадою і Гітлером», — пише «Легальна Хроніка».

Оце — короткий зміст довгої статті. Не знаємо, чи суддя Натан Кавфман висловив подібні думки в суді, але знаємо, що він не відгородився публічно від згаданого статті. Я запитав одного американського журналіста його опінії в цій справі, і він мені сказав: «Я не бачу ніякого зв'язку між судовою розправою і нападами на Хмельницького».

І в цьому суть. З'явився нагода, хоч далека й не пов'язана з предметом статті, «прохатися» по одному з найбільших гетьманів України, а з тим посередньо й по українцям, — врозріз з духом американської демократії, толучи найелементарніший закон американської держави, як конгломерат національних груп, врозріз з духом міжнародної моралі й співжиття народів.

Присмо довідатися, що в американській державі суддя жидівського походження може вирішувати справу, що

мас чисто жидівський характер, згідно із жидівським законом старовинної Польщі. Але ми хочемо бути також нарівні з усіма тими, що користуються цими волюностями, і домагаємося, принаймні, права не бути предметом нападі іншої етнічної групи на нас нині за есентуальні грихи, що їх згідно з твердженням деяких жидів, поповнює 300 років тому один з українських гетьманів.

«Вендетта» й «колективна відповідальність» давно засуджені законами всіх демократичних держав. Це повинно обов'язувати й жидів.

Але, поки підемо далі в наших твердженнях постарасмося кількома словами поставити Богдана Хмельницького в історичну перспективу.

Гетьман Богдан Хмельницький (1606 — 1667), сучасник у Кромвеля в Англії, був одним з найбільших українських полководців, а національним провідником і героєм. Хмельницький був дійсно Джорджем Вашингтоном України, з тією різницею, що революція Вашингтона увінчалася повним успіхом, а його революцію використав, зарадою і підступом, «старший брат» — Москва, з якою він, з політично-військових причин, об'єднався. Не вважаючи на фатальну Переяславську угоду та на інші помилки, як, наприклад, неперевірені корисності перемог над Польщею, Хмельницький, побіч Івана Мазепи, найбільший гетьман України. Богдан Хмельницький поставив на всю велич проблему української самостійності й перетворив український нарід у свідому себе й свого завдання модерну націю. Шевченко казав його найбільше за Переяславську угоду, але й для нього він був великим гетьманом.

Вже передіе, а особливо після Люблінської унії 1569 року (унія Польщі з Литвою), Україна стала тереном беззастережної польської колонізації й брутальної визиску. Після цієї унії польська шляхта випрошувала собі в королів урядові на так звані «пусті» землі й перетворює ці українські землі у великі літундифундї, що протягалися, під час повстання Хмельницького, навіть на Лівобережжя. Українську людину на цих літундифундах трактувало гірше від худоби. Українського «хлопа» польський пан міг програти в карті, застрілити, як пса, або продати. І далі, каже історія, в цій колонізації України особливо давалися знати українській людині «дрібні польські шляхтичі та жидівські посередники, що виступали в ролі економістів та орендари великопанських маєтків» (Енциклопедія Українознавства, II, стор. 443).

В таку чорну добу виступав Богдан Хмельницький, спершу як месник за власні кривди, а пізніше як месник за кривди народні, як борць проти колоніалізму та визиску безброного населення і наразі як речник української самостійної держави.

Історія України не згадує плянових погромів Хмельницького проти жидівського населення. Вона каже, що часом Хмельницький не міг по-

3 ЛІСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Ще про маляра Никифора

У «Свободі», число з п'ятниці 12-го квітня появилася стаття п. Романа С. Голіата про лемківського маляра Никифора. Автор її, коментуючи польську книжку А. Банаша п. з. «Пам'ятка з Крижів», присвячену Никифорові, янше між іншим:

«Треба було щойно признання чужинського малярського світу про вартість малярського доробку того неписьменного, від малку сироти, який не пам'ятає навіть свого прізвиська, але від уродження талановитого лемка, щоб полки, а за ними й українці зацікавилися ближче Никифором»...

На жаль, мусу пригадати, що Никифор — у нас вже давно відкритий і відомий нашому мистецтвознавству. У Львові в 1936-му році АНУМ (Асоціація Незалежних Українських Мистців) влаштувала в Національному Музеї у Львові спеціальну виставку наших мистців-примітивістів, і на тій виставці було до 120 малюнків Никифора. Виставкою тією завідував мистецтвознавець Володимир Ласовський, і з неї зберігся окремий каталог. Деякі з наших громадян мали у своїх збірках цілі десятки творів Никифора, як ось відомий мистецтвознавець Дарія Віконська (Малицька). Про Никифорові малюнки тоді теж чимало писала наша преса.

Два роки тому в Парижі в одній галерії я хотів набути невеличку акварель Никифора, величини поштової картки, але її ціна була 500 нових франків (понад \$100). До війни і під час неї такі речі можна було мати в нього за 25 грошей. Мистецька вартість малюнків Никифора зовсім невелика, зате вони цікаві, як останні з паростей народного мистецтва, він бо вийшов з лемківського малювання на склі, з його методою сильних контурів, виповнених фарбами. Цей примітивістичний елемент народного мистецтва і є причиною Никифорового успіху в модерністичних колах, які вже давно збули зв'язки з будь-якими традиціями й існують стимулів у мистецтвах примітивістичних.

С. Гордієвський

ністю опанувати загального повстання, і мистецькі «народні месники» на власну руку карали тих, що немілозвучно їх визискували. Але в таких місцевих заворушеннях гинули не тільки жиди, але й поляки, ба навіть українці, які служили чужій імперії й жорстоко використовували ту більшість.

Отож хай буде ясно: в Україні ніколи не було антиєврейського жиду, плянованих погромів жидівського населення. Ані наша, ані ніяка інша історія не занотує факту, щоб в Україні будь-коли існувала антисемітська філософія чи ідеологія, подібна, наприклад, до гітлерівської філософії та ідеології. Тому, якщо під час національних революцій в Україні гинули часом і жиди, то не тому, що вони були жиди, а тільки тому, що вони-або-на спілку з окупантом України, чи на власну руку чимось провинилися супроти українського населення. Але, як уже згадувало, за такі самі провини гинули з рук повстанців навіть і українці — жидівські та єврейські. Це притаманне всякій революції. Тому ще й це раз треба підкреслити факт, що, мабуть, крім згаданої «Золотої доби» жидівства в Польщі 300 років тому, як нотує «Легальна Хроніка», в пізніших часах України була єдиною державою в світі, яка, не вповіши затвердити ще власної влади, законом визнала культурну автономію жидівської меншості, іменує для цього спеціальний міністра-жиди!

(Далі буде)

ліці. Від вишкolu та мистецької інтуїції хореографа залежить розв'язка творчої позиції танку й його піднесення на належну висоту й чистоту.

«Людина танцює: рідна звукам і слухання»...

(Кінець)

Мистецтво, мистець і мистецький твір

Есеї, виголошені в Літературно-Мистецькому Клубі в Нью-Йорку

(2)

З огляду на динаміку образів, танець є першим правдивим мистецтвом у світі, яке поспішало до життя всі інші види мистецтва. (Ще твердження побиває інші теорії, і воно знайшло широкий відгук серед мистців творчого й відтворчого мистецтва).

Хореографіст росте, — по-перше не лише йдучи від твору до твору. Почуття відповідальності супроти танку викликає обов'язок побиравати за нього і зроджує вимогу — розгорнути й поглибити його нагній поштовх чи спонуку.

Танець, значе фізична необхідність, не лише для людей мистецького світу, але й для тих інших, які до нього горять. Він, у сценічному оформленні, найкраще реалізує уяву і є найбільш доско-

налим сценічним переденням невольного і потойбічного світу. Завдання хореографа й танцюриста — збудити поетичне почуття навколишньої реальності, відкрити безмежне поле мрії подібної екзистенції, яка, як знаємо, живе в нас.

Акція танку може належати минулим, теперішності або майбутньому, але танець може висловлювати лише настільки і бути самою тільки радістю порушення, але він мусить лущити імпресію з цілковитим опануванням руху, що робить танець на сцені кінетичною плінністю.

Ані артистична вишуканість, ані безпам'ятна техніка чи акробатика — не можуть замінити того внутрішнього випромінювання танцюриста,

яке сходить на глядача в часі відтворчої дії. Ніякий танець не може повністю існувати в ту велику хвилину і закрити її в нашій пам'яті, якщо він не має щось з містерії, прихованої тасмо, чародійно, але яку ми прочуваємо, як несподіванку візуального захоплення. Ревелюційність танку сходить на нас за посередництвом тієї містерії.

Танець є появою активної сили, є динамічним образом — дією. З фізичного боку танцюристів дано реально: місце, гравітацію, тіло, силу м'язів і контролю над ними, а далі — секундарні умовності: звук, світло, реквізит. Але в танку вони зникають: що більше досконалім є танець, то менше бачимо актуальностей.

Ми помічаємо й відчувасмо: руйнівні сили танку, які виходять з центру руху й еманують, їхній конфлікт і закочення, піднесення і упадок, їхні ритмічні життя. Це є елементи креуючої появи, не фізично дані, а створені артистично.

Танець зображує ідею. Ідею — дорогою відчувати, звору-

шення, які сходить і зростають, послаблюються і заломлюються.

Мистецька праця є синтезом напруг і закочення, рівноваги і захитання, ритмічної залежності і безперервності лунності. Мистецький танець — не символічне почуття танцюриста, а експресія його композиційного знання багатьох почуттів. При композиції треба надати суб'єктивним поняттям об'єктивний символ.

Танець треба дивитися на танець у сенсі поширення його, як створеної, законноповної речі. Танець є сам собою неначе одним пасажом, в якому чергуються багато пасажів один за одним, залежних від їх істотності.

Довгі роки покутувало в світі переконання, що танець є форма розваги, в якій талант танцюриста проявляється в здібності граціозно рухатися під музику і виконувати гарні вправи в просторі, надляючи їх притягальним м'яном. Важна праця й дисципліна, необхідні для виконання танкових рухів, завжди були підкреслювані й гідні подиву. Але очевидна креція струк-

тури й форми танку, в якому багато основ і елементів пов'язаних з іншими видами мистецтва, була-й ще досі є в більшості людей поза їх свідомістю.

Багато генерацій танцюристів тренувалихось для виступу приписаними кроками й рухами, які були засадничі й стандартні, передавані від однієї генерації до другої. Композиційно танку займалися особливі люди, найбільш здібні до цього діла. Лише недовго танець знову відкрили, як серйозну ділянку мистецтва, і група артистів — бутінгівників кинулася студіювати рухи, як експресію ідей та емоцій, символічно пов'язаних з танцюризмом. З цього народився важливий аспект, доданий до тренінгу в танці: композиція танку, яку попереджує — імпровізація. Популярно прийнялася назва — хореографія.

Композиція танку походить від композиції музики, малювання, поезії, драми та інших креативних форм виразу людського духа. Танець, який є матір'ю всіх інших родів мистецтва, замкає в собі ті родинні зв'язки з ними в одну

цілість. Наприклад, не можна відлучити поезії від танку, бо танок став би неповний. В ньому будуть прогалини. Саме тому багато танцюристів спромогли проявляти активно ще й в інших ділянках мистецтва: в музиці, поезії, малюванні, різьбі тощо.

Модерний танець — це

ВСЯ ВЕЛИКОДНЯ ПИСАНКА НА ДОПОМОГОВІ ЦІЛІ ЗУАДКОМІТЕТУ

ПОЖЕРТВІ ВИСЛАТИ БЕЗПОСЕРЕДНЬО ДО ЗУАДК У ФІЛІДЕЛФІ: UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE, 5020 OLD YORK RD., PHILADELPHIA 41, PA.

ДЕНВЕРСЬКИЙ КАЛЕЙДОСКОП

Близько 8 літ тому появилися на сторінках "Свободи" останні дописи з Денверу під збірним наголовком "Денверський калейдоскоп". Денверський калейдоскоп" був тільки наспівом пера. Були тільки спорадичні згадки з нагоди поодиноких свят чи імпрес, але не було якогось сталого звітування, яке в формі хроніки обергло б історію цієї денверської громади. Тому нововибрана Екзекютива Відділу УККА в Денвері звернулася з проханням до авторів цих рядків, щоб відновили Денверський Калейдоскоп та ставили інформувати ширший загал, що Денвер живе, працює і розвивається.

Плстовий Свят Вечір: Рік-річно в день Навечір'я Різдва Христового спільно заєдналися Українські Пластунки до святково застелених столів, щоб символічно злучитися думками з нашими родинами і цілим українським народом на Різдні Землях при Святій Вечері. Цьогорічне свято в Денвері чимало відрізнялося від попередніх років. Це вперше відбулося коло в "Пластовому Домі", що мало свої додатні і відмінні сторони. Святково інформувати ширший загал, прибрані столи, залах страви,

що їх приготували пані з Пластунки, ялики по кутках залу, ну і почуття тепла, "власної кати" створювали якусь специфічну, родинну атмосферу. Шкода тільки, що зала була трохи замала, щоб вмістити всіх пластунок з їх родинами і запрошеними гостями. Це відбулося відмінно на другій частині імпреси, головне на акті приїзду нових членів в ряди новітства. Зложення пластового обіту і одержання жовтих, новачків хустин напели випали б більше імпозантно і залишили б в їх серцях глибоке враження, коли б все відбувалося на сцені. Святкову вечеру розпочато відпіванням "Царю Небесний", а відтак Станіслав М. Маренін попросив пароху гр. кат. церкви о. Смала поблагословити страви. В часі вечері виступили з промова о. Смала, полк. Степан Глушко, М. Маренін і М. Калба, а їхні промови були переплітані коментарями та декламацією юнацької Леся Чайківської. Закінчено це внутрішнє пластове свято сценкою "Кому блисне перша зірка" Р. Заваловича.

Діти з історії: На пластовому Свят Вечері звернувся до пластунок з святочним словом о. Павло Смала. З його змістом варта запам'ятати ширший загал, бо в ньому цікаві і правдоподібно мало знайті історичні факти. Ож, коротко перед закінченням Свято, і з див о. Смала до миста Геїс виступив Кензас на запрошення бунного мешканця Денверу д-ра Р. Кухара, щоб охрестити новонароджену дитину панства Кухарів. В поїзді запам'ятався з американцем німецького походження, який, довідавшись, що о. Смала з України — розказав йому таку історію. Його предки яких 200 літ тому вивезли з України в Баварію на Україну і поселилися на чорноморських українських степах. Згідно з тодішніми еміграційними законами мусіли вони зобов'язатися поселитися на одному місці на довгий протяз часу і в той спосіб колонізувати наші степи. І коли проминуло закономірний час, зажадали ці колоністи рушати в дальшу дорогу, хоч з другої сторони жаль їм було покидати урожайну українську землю. Тож вислали в світ своїх післанців, щоб розглянулися вони, чи не знайдуть другої подібної країни. Поїхали вони і по якомусь часі знайшли і повідомили земляків: приїжджайте, мовляв, тут і земля урожайна і простори широкі і небо синє і сонце тепле — ласкаве. І вибралися німецькі поселенці з України, в другу еміграцію, і приїхали до Америки, до стеїту Кензас. І привезли зі собою українську пшеницю і насіння соняшника. І полюбивло наше зерно урожайну землю. Стала родити наша пшениця і став до сонця звертати своє лице соняшник. І так, як на Україні — голубе небо і золоті пшениця пишуться синьо-жовтими красками на світловому прапорі, а світ соняшника став цвітом стеїту Кензас... Минуло 200 років від виїзду перших емігрантів зі своєї батьківщини. Хоч це вже яке п'яте покоління росте тут в Америці, але запевнив оповідач о. Смала, що молодість прекрасно говорить німецькою мовою, читає своїх німецьких класиків, вчиться німецькою мовою в своїх школах. Ба, що більше! священиком у них є "айрши", але заки обняв їхню парохію, то мусів сам навчитися говорити по німецьки. Це все зробила сила традиції, якої все придержувалися їхні батьки і на Україні і в Америці. "Тож і ви, українські пластуни, придержуйтеся своїм традиціям, своїх батьківських звичаїв і обичаїв, а напевне

Третій Річний Пен-Огайо Бовлінг турнір в Клівленді, Огайо

В неділю, 31-го березня відбувся в домі панства Волошини в Йонгстауна, Огайо, збори Пен-Огайо Бовлінг Комітету з Комітетом Клівленду, котрий з цього року господарем Турніру. Збори відкрив та ними проводив голова Пен-Огайо Комітету інж. Євген Волошин.

Від Клівлендського Комітету зачитав голова Михайло Малацький та інші референти, Микола Вобченко, пані Вобченко, котра є секретаркою Пен-Огайо Комітету, Володимир

ді — достовірні дані нагоду зійтися разом і пізнати одні з одними. Та і старшим добре зійтися разом та провести час в гарній атмосфері.

Також раз на рік, змагання двох стеїтів, а з часом прилучаються більше стеїтів і згромадіть нашу молодіть разом для кращої співпраці. Все це лиде на добро УНСОЮзу та української справи.

Тому звертаємось до вас, урядники Відділів УНС зах. Пенсильванії і Огайо, котрі ще не зорганізували дружин на цей Турнір, щоб зорганізували не негайно. В кожній Відділі є багато молоді, тільки треба трохи хотіння та праці, щоб ту молоді чи старших зорганізувати та вислати на змагання до Клівленду.

Змагання відбуваються в суботу 11-го травня 1963 р. Випли о год. 12-й в полудне. Змагання в круглі починається

точно о год. перші по полудні.

Бенкет о год. 8-й вечером. Під час бенкету виступить українська молодь Огайо з народним танком. Головним бенкетником на бенкеті та поручу кулю киде головний представник УНСОЮзу — п. Йосиф Лисогір.

Роздадуть багато народної та будуть інші несподіванки.

Тому старайтеся вчасно з'явитися на змаганнях в Клівленді 11-го травня!

С. Бурій
секр. Пен - Огайо Комітету.

УКРАЇНСЬКЕ АКАДЕМІЧНЕ ТОВАРИСТВО "ЗАРЕВО" В НЬО ПОРКУ

— запрошує —
Молодь і ширше Громадянство

"СТУДІЙНИЙ ДЕНЬ"

присвячений
СУЧАСНИМ МОЛОДИМ ПОЕТАМ В УКРАЇНІ

що відбувається

в неділю 21-го квітня 1963 р.

о год. 2-й по пол.

в Літературно-Мистецькому Клубі при 149 2-га Avenue в НЬО ПОРКУ

• Доповіді виступлять Євген МАЛАНЮК, Міра ЛАВРИНЕНКО-ДИВІНІЧІ, Олена ЗІНКЕВИЧ.

• Твори сучасних молодих поетів в Україні читатимуть: Анна ПРОЦІК, Марко ПАРИНІК, Юрій МИХАЙЛЕНКО, Маріяна РОДОВАНЕЦЬ, Олена АНДРЕЙКО, Зенона СОХОР, Ярослав ДОВГОВІЛЬСЬКИЙ.

МИСТЕЦЬКА ПРОГРАМА

Цьогорічного дня в год. 7-й веч. відбувається

МИСТЕЦЬКА ЧАСТИНА

в якій візьмуть участь: Ірина КИПА (фортепіанно соло), Ірина ДЕМИДОВИЧ (декламація), Юрій САВЧЕНКО (спряжкове соло), Анна ГАСЮК (декламація), Юрій САВЧЕНКО (фортепіанно соло).

На закінчення програми "Студійного Дня" ТОВАРИСЬКА ВЕЧІРКА

ТОВАРИСТВО УКРАЇНСЬКОГО СТУДІОКОГО МОЛОДІ ІМ. М. МИХОВСЬКОГО (ТУСМ) ШИКАГО

— запрошує —
всі молоді організації і українську громаду на

ПАНЕЛЬ-ДИСКУСІЮ

— на тему —
"Обличчя української студіокої молоді в США сьогодні і її перспективи на майбутнє".

Неділя 21 квітня, 1963 р. Год. 6.00 веч.

В ДОМІ СУМА

ОБ'ЄДНАННЯ МИСТЦІВ УКРАЇНЦІВ В АМЕРИЦІ

мас шану запросити на

ВІДКРИТТЯ

Другої Малайської Вистави

ВОМОДИМИРА БАЧИНСЬКОГО

яке відбувається

в неділю, 28-го квітня 1963 р.

о год. 12 в полудне

в залі Літературно-Мистецького Клубу

149 — 2-га Ав. в НЬО ПОРКУ

ВИСТАВКА БУДЕ ВІДКРИТА ДО 12-го ТРАВНЯ 1963 Р.

СУВОТА ВІД 8 — 10 ВЕЧ. — НЕДІЛЯ ВІД 12 — 8 ВЕЧ.

ВІДІЛ "САМОПОМОЧІ" В НЬО ПОРКУ

— влаштує —
в СВОЇХ ПРИМІЩЕННЯХ при 98 Друга евію

в суботу 20-го квітня д.р. в год. 5-й по пол.

ДОПОВІДЬ

Інн. Миколи Ярмивича

ПРО ВАКАЦІЙНІ КЛЮБИ І СПІЛЬНІ ЛІТНІСЬКОВІ ОСЕЛІ У ВЛАСНИХ НОВИХ ДЕШЕВИХ ДОМАХ.

Рисунки около 100 різних таких домів можна оглядати вже від 3 год. попел. в "Самопомочі".

ВСТУП ВІЛЬНИЙ.

УПРАВА

Увага! ШИКАГО і ОНОЛИЦЯ Увага!

ДРАМАТИЧНА СТУДІЯ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

при "Самопомочі", М'ялкові, Високісн

Запрошує всіх Громадян на виставу-прем'єру

"ДРАГОВИНА"

Драма з сучасного життя в Україні Носима СРОГО

В суботу, 27-го квітня 1963 року

о годині 7:00 вечора

В залі ШКОЛИ ШОПЕНА

НЬОАРК

Неділя, 21-го квітня 1963 р.

ARTS HIGH SCHOOL AUDITORIUM

550 High Street

Квитки в книгарні "Дипро" — 219 Springfield Avenue

Тел.: MA 3-2700

ФІЛІДЕЛЬФІЯ

Субота, 4-го травня 1963 р.

BENJAMIN FRANKLIN HIGH SCHOOL

Broad and Green

год. 8-ма веч.

Квитки в українських крамницях

УВАГА! Безпосередньо перед концертом продажі

квитків не буде.

ПІД ПРОТЕКТОРАТОМ СОЮЗУ УКРАЇНСЬКИХ ХОРІВ АМЕРИКИ (СУХА)

УРОЧИСТИЙ КОНЦЕРТ

З ТВОРІВ

МИКОЛИ ЛИСЕНКА

В ПАМ'ЯТЬ 50-ЛІТТЯ СМЕРТІ (1912-1962)

ВИКОНАЮТЬ ОБ'ЄДНАНІ ХОРИ

"КОБЗАР" і "ТРЕМБІТА"

(ФІЛІДЕЛЬФІЯ) (НЬОАРК)

МИСТЕЦЬКИЙ КЕРІВНИК і ДИРИГЕНТ

Д-Р АНТІН РУДНИЦЬКИЙ

При фортепіані: Роксолана ГАРАСИМОВИЧ

У глибокому смутку повідомляємо

Рідних, Приятелів і Знайомих,

що у Великодню Неділю, 14 квітня 1963 р.

о год. 6-й веч. несподівано відійшов від нас

на 56 році життя наш дорогий та незабутній

БРАТ і ВУНКО

ВОЛОДИМИР БОДНАР

коштовний довголітній працівник "Маслосоюзу"

у Львові та Стрию.

ЗАУПОКИНИЙ ПАРАСТАС відбувається в

п'ятницю, 19 квітня о год. 8-й веч. в похоронному

заведенні І. Гасина при 4244—48 Олд Порк Рд. у

Філадельфії. ПОХОРОН ПОКІЙНИКА відбувається в

середу 20-го квітня о год. 8:30 зранку з того ж

похоронного заведення до церкви Христа-Царя, а

відтак на цвинтар у Факс Чейз.

Горем прибиті:

Брат МИРОН БОДНАР з дружиною

ГЕНОЮ та сином ОЛЕГОМ (Філя.)

Сестра СТЕФАНІЯ БЕРЕЗА

Сестринка ІРИНА КАРАТНИЦЬКА із

сином АДРІАНОМ (Нью Порк)

У глибокому смутку повідомляємо

Рідних, Друзів і Знайомих, що в понеділок, дня 8-го квітня

1963-го року в місті St. Louis, Missouri, упокоїлася в Бозі

на 41-му році життя після важкої недуги наша найдорожча

Ірена з Паламарчуків ПИЗЮР

ПОХОРОНИ відбулися у четвер, дня 11-го квітня 1963, з церкви Успення

Пресвятої Богородиці на цвинтар Воскресення у місті St. Louis.

ЄВГЕН ПИЗЮР, муж

МАКСИМ, син

З невимовним жалем повідомляємо

Рідних, Приятелів і Знайомих, що наша найдорожча

ДОЧКА і СЕСТРА

Ірена з Паламарчуків ПИЗЮР

несподівано відійшла від нас після важкої недуги на 41-му році

життя, в понеділок, дня 8-го квітня 1963 року

в місті St. Louis, Missouri.

ПОХОРОНИ відбулися в четвер, дня 11-го квітня 1963 року, з церкви

Успення Пресвятої Богородиці на цвинтар Воскресення в місті St. Louis.

Горем прибиті в Європі:

ПЕТРА і ІВКА РОМАН — батьки

ГАЛИНА і ОКСАНА з мужем і дітьми — сестри

Хай Тобі, Ірису, далека від нас земля буде легкою!

Ділимось сумною вісткою

з Рідними, Приятелями і Знайомими, що в понеділок,

дня 8-го квітня 1963 року в місті St. Louis, Missouri,

приймавши Найсвятіші Тайни, відійшла від нас у Вічність,

після важкої недуги на 41-му році життя, наша найдорожча

СЕСТРИНКА

Ірена з Паламарчуків ПИЗЮР

Дружина Д-ра Євгена Пизюра, проф. St. Louis Університету.

ПОХОРОНИ обряди відбулися в четвер, дня 11-го квітня 1963 року

в год. 9:30 ранку з похоронного заведення до греко-католицької

церкви Успення Пресвятої Богородиці, на кладовище Воскресення

в місті St. Louis.

Горем прибиті:

ОМЕЛІЯНА і МИХАЙЛО ЦЯПКИ — тета і вуйко

з дітьми ОРЕСТОМ і УЛІНОЮ

Вічна їй Пам'ять!

З тяжким сумом повідомляємо,

що дня 8-го квітня 1963 року по тяжкій недугі

відійшла у вічність заосереджена Найсвятішими Тайнами

наша незабутня

бл. п. Ірена з Паламарчуків ПИЗЮР

на 41-му році життя.

Похорони відбулися в четвер, 14-го квітня 1963 р. з української ка-

толицької церкви в Ст. Люїс, Міссурі.

Докторів Євгенів і Максимів складало найщиріші слова спів-

чуття.

ТОВАРИНКИ

СОЛІСТИ:

Марта КОКОЛЬСЬКА, сопрано

Марта ЧАНЕЛЬСЬКА, фортепіан

(в Ньюаркському концерті)

Ждана КРАВЦІВ, фортепіан

(в Філадельфійському концерті)

Доріан РУДНИЦЬКИЙ, віолончеля

Диригент "Трембіти": Всеволод БУДНИЙ

Піаністка "Трембіти": Галія КЛИМ

